

ವರ್ತಮಾನದ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಅನೇಕ, ಉತ್ತರಗಳು?

ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಚರಿತ್ರಕಾರರು ಹಾಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಚಿಂತಕರು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಒಂದು ವಾಕ್ಯ ಹೀಗಿದೆ: “ ‘ಸುವರ್ಣಯುಗ’ದ ವ್ಯಂಗ್ಯವೆಂದರೆ ಆ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದ ಯಾರಿಗೂ ತಾವು ಬದುಕುತ್ತಿರುವುದು ಸುವರ್ಣ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಎಂದು ಗೊತ್ತಿರುವುದಿಲ್ಲ ” (‘The irony of the Golden Age is that none of those in that age know they are living in the Golden Age.’).

ಇಂದು, ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಅನೇಕ ಲೇಖಕರು, ವಿಮರ್ಶಕರು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಉಪನ್ಯಾಸಗಳಲ್ಲಿ, ಲೇಖನಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಚರ್ಚೆಗಳಲ್ಲಿ (ತುಂಬಾ ಶೀಘ್ರದಿಂದ) ಎತ್ತುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಹೀಗಿರುತ್ತವೆ: ‘ಇಂದು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಏನಾಗಿದೆ? ಕಳೆದ ಎರಡು-ಮೂರು ದಶಕಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ಲಾಸಿಕ್ ಎನ್ನಬಹುದಾದ ಒಂದೇ ಒಂದು ಕೃತಿಯಾದರೂ ಪ್ರಕಟವಾಗಿದೆಯೇ? ಪ್ರಸ್ತುತ ರಾಜಕೀಯ-ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿ ಆ ಗ್ರಹಿಕೆಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯಕ ರೂಪ ಕೊಡುವಲ್ಲಿ (ಉದಾ. ಕಾರಂತರಂತೆ, ಅಡಿಗರಂತೆ) ಕನ್ನಡ ಲೇಖಕರು ಸೋತಿದ್ದಾರೆಯೇ? ಅಥವಾ, ಆ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನೇ ಮರೆತು ತಮಗೆ ಸಿಗಬಹುದಾದ ಅಧಿಕಾರ-ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳ ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದಾರೆಯೇ? -ಇತ್ಯಾದಿ. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಸಾಧ್ಯ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಶೋಧಿಸುವ ಮೊದಲು ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಬೇಕು.

ಅ) ಸಮಕಾಲೀನ ಘಟನೆಗಳನ್ನು, ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರಗಳನ್ನು ವಸ್ತುನಿಷ್ಠವಾಗಿ ಅರ್ಥೈಸುವುದು ಹಾಗೂ ಗ್ರಹಿಸುವುದು ಯಾರಿಗಾದರೂ ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯ. ಈ ಹೇಳಿಕೆ ರಾಜಕೀಯ-ಸಾಮಾಜಿಕ ಚಿಂತನೆಗೆ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯವೂ ಸೇರಿದಂತೆ ಎಲ್ಲಾಕಲೆಗಳಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ. ವಯಸ್ಸು ವೃತ್ತಿಯೊಬ್ಬನಿಗೆ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆ ಕಲಾಕೃತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಪ್ರಭಾವಲಯವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತದೆ; ಸಹಜವಾಗಿಯೇ, ವಯಸ್ಸಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಗೌರವ ಕೊಡುವಂತೆ ಹಳೆಯ ಕೃತಿಗಳಿಗೂ ನಾವು ಅಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಗೌರವಾದರಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇವೆ. ‘ಹಳೆಯದಲ್ಲವೂ ಹೊನ್ನು’ ಎಂದು ನಾವು ನಂಬುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ, ಕಲಾವಿದರನ್ನು ಹಾಗೂ ಕಲಾಕೃತಿಗಳನ್ನೂ ಅವರವರ ಸಮಕಾಲೀನರು ಹೇಗೆ ಗ್ರಹಿಸಿದ್ದರು ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ನಮ್ಮ ನಂಬಿಕೆ ಸತ್ಯದೊರವೆಂದು ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಂದು ವಿಶ್ವದ ಸರ್ವಶ್ರೇಷ್ಠ ನಾಟಕಕಾರ-ಕವಿ ಎಂದು ಗುರುತಿಸಲ್ಪಡುವ ಶೇಕ್ಸ್ಪಿಯರ್‌ನನ್ನು ಅವನ ಸಮಕಾಲೀನ ಲೇಖಕರು-ವಿದ್ವಾಂಸರು ಅಷ್ಟೇನೂ ಗೌರವದಿಂದ ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನೊಬ್ಬ ‘ಗ್ರೀಕ್ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಗೊತ್ತಿರದ, ಲ್ಯಾಟಿನ್ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕಮ್ಮಿ ಗೊತ್ತಿದ್ದ’ ಹಳ್ಳಿಯ ಹುಂಬ ಎಂದು ಬೆನ್ ಜಾನ್ಸನ್, ಮಾರ್ಲೋ, ಬೇಕನ್ ಇತ್ಯಾದಿ ಲೇವಡಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು (little Greek and less Latin); ಅವನ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ನಾಟಕಗಳನ್ನೂ ತಿದ್ದಿದರೆ, ಎಡಿಟ್ ಮಾಡಿದರೆ